

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 212/2022-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovéj (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Matejom Milovčíkom, Strojárska 590, Snina, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 26 Sa 2/2019 z 20. januára 2020 a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Sk 27/2020 z 30. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 46 ods. 1, 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 26 Sa 2/2019 z 20. januára 2020 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 9 Sk 27/2020 z 30. novembra 2021 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho správneho súdu“, spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Sťažovateľ žiada napadnuté rozhodnutia zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho tiež žiada priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 25 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ v roku 2006 požiadal Sociálnu poisťovňu, pobočku Zvolen (ďalej len „prvostupňový orgán verejnej správy“) o priznanie starobného dôchodku a určenie jeho sumy. Prvostupňový orgán verejnej správy vo veci priznania dôchodku sťažovateľovi rozhodoval niekoľkokrát až napokon rozhodnutiami č. 48112014100

z 25. mája 2018, č. 48112014100 z 28. mája 2018 a č. 48112014100 zo 7. júna 2018 (ďalej len „rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy“) ustálil výšku sťažovateľovho dôchodku (zvýšenie na sumu 308,10 eur od 1. januára 2018), ako i jeho krátenie z dôvodu poberania výsluhového dôchodku.

Proti rozhodnutiam prvostupňového orgánu verejnej správy podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodla Sociálna poisťovňa, ústredie (ďalej len „sociálna poisťovňa“) rozhodnutím č. 48112014100 zo 16. novembra 2018 (ďalej len „rozhodnutie sociálnej poisťovne“) tak, že odvolanie sťažovateľa v celom rozsahu zamietla a prvostupňové rozhodnutia potvrdila.

3. Proti rozhodnutiu sociálnej poisťovne podal sťažovateľ na krajskom súde správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia sociálnej poisťovne. Sťažovateľ v žalobe namietal nesplnenie viacerých formálnych náležitostí rozhodnutí orgánu prvého stupňa (napr. že boli doručené iba ako obyčajná poštová zásielka, boli fotokópiami, neboli na predpísanom tlačive a boli vydané na základe neúčinného právneho predpisu) a tiež v žalobe namietal nesprávnu aplikáciu čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128) uverejneného v oznámení č. 416/1991 Zb. (ďalej len „dohovor č. 128“). Podľa názoru sťažovateľa nepoberá výsluhový dôchodok, ale výsluhový príspevok, teda neexistuje žiaden zákonný podklad a dôvod na krátenie jeho starobného dôchodku, a preto považuje priznané sumy, resp. koeficienty za nesprávne.

4. Krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca „požiadaval o priznanie starobného dôchodku od 7. júna 2005 žiadosťou z 20. júna 2006. V civilnom zamestnaní pracoval od 1. júla 1966 do 30. novembra 1975, od 1. apríla 2001 do 6. júna 2005 a v období od 1. septembra 1999 do 31. marca 2001 bol nezamestnaný, evidovaný ako uchádzač o zamestnanie. Od 1. decembra 1975 do 31. augusta 1999 bol príslušníkom Policajného zboru a vykonával službu policajta v I. kategórii funkcií. V období od 2. augusta 1967 do 30. júla 1969 vykonával základnú vojenskú službu. Rozhodnutím Ministerstva vnútra SR č. SPC-34.288/5-S-99 z 8. októbra 1999 bol žalobcovi priznaný podľa § 210 a § 211 ods. 1 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z. od 1. septembra 1999 výsluhový príspevok, pre ktorého výšku mu bola zhodnotená doba dôchodkového poistenia od 2. augusta 1967 do 30. júla 1969 (základná vojenská služba) a od 1. decembra 1975 do 31. augusta 1999 (služba v PZ). S počiatkom od 1. júla 2002 bol výsluhový príspevok žalobcu prekvalifikovaný podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. na výsluhový dôchodok. Sociálna poisťovňa ústredie ustálila po jej predchádzajúcich zrušených rozhodnutiach na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 9So/l 16/2009 z 30. júna 2010 dôchodkový vek žalobcu dovŕšením jeho fyzického veku 55 rokov, dňom 20. novembra 2003. Ku dňu priznania starobného dôchodku, t. j. k 7. júnu 2005 poberal žalobca výsluhový príspevok, prekvalifikovaný na výsluhový dôchodok vo výške 11 369,- Sk.“. Po zhrnutí skutkových okolností a rekapitulácii jednotlivých rozhodnutí vo veci sťažovateľa krajský súd ustálil, že spornými ostali v danej veci krátenie starobného dôchodku v zmysle dohovoru č. 128, otázka splnenia formálnych náležitostí rozhodnutia o priznaní starobného dôchodku, otázka ne/účinnosti právneho predpisu, na základe ktorého bol starobný dôchodok priznaný, diskriminácia sťažovateľa a tvrdenie o nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

Otázkou krátenia starobného dôchodku a transformáciou výsluhového príspevku na výsluhový dôchodok sa krajský súd podrobne zaoberal v bodoch 62 – 68 odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde okrem iného poukázal na ustálenú judikatúru i na príslušné právne predpisy a uzavrel, že „*preskúmané rozhodnutie žalovaného aj jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutia boli v otázke krátenia dôchodkovej dávky správne, pretože bol nimi rešpektovaný záväzný právny názor súdu (§ 191 ods. 6 SSP). Správny súd pritom nezistil, a to ani na základe žalobných námietok, žiadne dôvody, pre ktoré by sa mohol od právneho názoru súdu vyššej inštancie odchýliť.*“.

Námietku o neúčinnosti právneho predpisu krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú (bod 69 napadnutého rozsudku) a uviedol: „*Z § 261 ods. 1 zákona o sociálnom poistení vyplýva, že suma starobného dôchodku určená podľa tohto zákona nesmie byť nižšia ako jeho suma určená podľa zákona o sociálnom zabezpečení, a preto bola suma starobného dôchodku žalobcu určovaná podľa oboch právnych noriem. Podmienky nároku na starobný dôchodok žalobca splnil podľa § 21 zákona o sociálnom zabezpečení a jeho výška bola určená na základe § 259 ods. 1 zákona o sociálnom poistení podľa jeho § 261 ods. 1. To znamená, že o starobnom dôchodku žalobcu bolo rozhodnuté na základe relevantných zákonných ustanovení, ktoré boli v súlade s § 209 ods. 3 zákona o sociálnom poistení uvedené vo výroku rozhodnutia.*“

V súvislosti s tvrdenou diskrimináciou krajský súd konštatoval (bod 70 rozsudku), že zákonným postupom orgánu verejnej správy nemohlo dôjsť k diskriminácii sťažovateľa proti iným občanom v rovnakom postavení a že k diskriminácii by bolo bývalo došlo, ak by orgán verejnej správy postupoval sťažovateľom navrhovaným postupom.

V bode 72 odôvodnenia napadnutého rozsudku sa krajský súd zaoberal formálnymi podmienkami žalobou napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutí prvostupňového orgánu verejnej moci a konštatoval, že tvrdenia sťažovateľa nemajú oporu v platnej právnej úprave.

Krajský súd preskúmal aj rozhodnutie sociálnej poisťovne vo vzťahu k sťažovateľom tvrdenej nepreskúmateľnosti, a to z hľadiska potenciálnej nezrozumiteľnosti a aj nedostatočnej odôvodnenosti (bod 73, s. 30 – 34). V uvedenom krajský súd podrobne preskúmal dôvody v žalobou napadnutom rozhodnutí a uviedol: „*Z vlastnej argumentácie žalobcu vyplýva, že mu na uvedené otázky boli poskytnuté odpovede, avšak žalobca sa s nimi nestotožnil. Forsíroval vlastné hodnotenie skutkového stavu veci a vlastné právne posúdenie veci, ktoré bolo odlišné od skutkových a právnych záverov orgánov verejnej správy pri rozhodovaní o jeho starobnom dôchodku s tým, že žalobca popieral aj správnosť a záväznosť právneho názoru Najvyššieho súdu SR, ktorý bol v tejto veci vyslovený jeho Rozsudkom 9So/57/2016. To znamená, že takto uplatnená námietka bola len vyjadrením jeho nesúhlasu s rozhodnutiami o jeho starobnom dôchodku, ktorý sám o sebe nie je dôvodom na konštatovanie nezákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy... Podľa názoru správneho súdu rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami je preskúmateľné, pretože odôvodnenie obsahuje všetky náležitosti stanovené zákonom, o. i. skutočnosti, na základe ktorých bolo rozhodnuté, podklady rozhodnutia, úvahy pri hodnotení dôkazov - podkladov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých orgán verejnej správy rozhodoval, v danej veci aj čl. 33 ods. 2 Dohovoru a aj príslušné ustanovenia právnych predpisov, na základe ktorých bola určená suma priznanej dôchodkovej dávky.*“

5. Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost podle § 440 ods. 1 písm. d), f) a písm. g) Správného soudního porádku (dále jen „SSP“). Nejvyšší správní soud preskúmal napadnutý rozsudek v celom rozsahu a kasační stížnosť stážovateľa zamietol. Vo vzťahu k námietke o prekážke rozhodnutej veci [§ 440 ods. 1 písm. d) SSP] najvyšší správny súd vysvetlil, že *„Vecou, o ktorej sa rozhodlo v zmysle citovaných ustanovení, nie je ani samotný právny názor na určitú otázku vyjadrený v rozhodnutí správneho súdu. Ak teda aj správne súdy vyjadrili určitý právny názor na určitý problém, neznamená to, že by im ustanovenie § 145 ods. 5 SSP bránilo zaoberať sa právnym posúdením tohto problému znova na základe správnej žaloby podanej proti inému (následnému) rozhodnutiu orgánu verejnej správy.“* V tejto súvislosti tiež najvyšší správny súd poukázal na to, čo bolo predmetom jednotlivých rozhodnutí, na ktoré odkazoval stážovateľ, a uzavrel, že *„Predmetom tohto konania teda nie je to isté rozhodnutie, ktoré bolo predmetom konania správneho súdu sp. zn. 26 Sd 47/2011. Otázka, či správny súd v konaní sp. zn. 26 Sd 47/2011 vyslovil určité právne názory a či ich v ďalšom konaní rešpektoval orgán verejnej správy a následne správny súd, ktorý preskúmal jeho nové rozhodnutie, nie je otázka prekážky rozhodnutej veci v zmysle § 145 ods. 5 SSP, ale otázka správnosti či nesprávnosti právneho posúdenia v zmysle § 191 ods. 1 písm. c) a § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP“*.

Najvyšší správny súd námietku o porušení práva na spravodlivý proces [§ 440 ods. 1 písm. f) SSP] vyhodnotil ako nedôvodnú a poukázal na konkrétne časti napadnutého rozsudku správneho súdu, v ktorých sa s jednotlivými námietkami stážovateľa vysporiadal. Vo vzťahu k namietanej aplikácii dohovoru č. 128 najvyšší správny súd upriamil pozornosť aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ústavného súdu v jeho vlastnej veci, z ktorých nevyplýva pochybnosť týkajúca sa aplikácie predmetného dohovoru. Najvyšší správny súd uviedol: *„Judikatúra najvyššieho súdu považuje dohovor č. 128 za medzinárodnú zmluvu, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb. Podľa ústavného súdu však dohovor č. 128 zaväzuje len štát, ale nezakladá práva a povinnosti fyzických a právnických osôb tak, aby úprava v nich mala prednosť pred zákonom. Ústavný súd však uznal, že tento dohovor má význam pri výklade právnych predpisov o sociálnom zabezpečení (porov. uznesenie č. k. II. ÚS 389/2017-18). V tomto uznesení ústavný súd (s odkazom najmä na nálezy sp. zn. PL. US 16/2017) zdôraznil aj to, že bez využitia tohto dohovoru pri aplikácii zákona č. 461/2003 Z. z. by žalovaná nemohla pre účely nároku a výšky starobného dôchodku vôbec započítavať dobu služby v Policajnom zbore, pokiaľ zakladala nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. Zákon č. 461/2003 Z. z. totiž v § 60 ods. 2 a § 255 ods. 5 vylúčil možnosť započítania takéhoto obdobia do obdobia dôchodkového poistenia. Zohľadnenie týchto období v systéme sociálneho zabezpečenia je možné práve a len vďaka výkladu, ku ktorému dospel vo svojich rozhodnutiach najvyšší súd s využitím citovaného čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Inak povedané, práve táto judikatúra najvyššieho súdu umožnila započítavať obdobie služby v osobitnom systéme (výsluhového zabezpečenia) do dĺžky poistenia vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia. Preto je zo strany oprávnených osôb účelové následne spochybňovať v nej upravený mechanizmus krátenia starobného dôchodku z dôchodkového poistenia (porov. uznesenia sp. zn. IV. ÚS 624/2018 a III. ÚS 41/2021). Z uvedených dôvodov nemožno akceptovať argumentáciu žalobcu, že v prerokúvanej veci viedla aplikácia čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 bez dostatočného zákonného podkladu k zníženiu jeho dôchodkových nárokov.“* Najvyšší správny súd zároveň vyvrátil tvrdenia stážovateľa a presne definoval, že podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov

a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa výsluhové príspevky odo dňa účinnosti zákona považovali za výsluhové dôchodky, a zároveň poukázal v tejto súvislosti na ustálenú judikatúru. Napokon najvyšší správny súd uzavrel, že „*Práve použitím čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 však judikatúra najvyššieho súdu umožnila žalobcovi získať aj časť starobného dôchodku zo systému sociálneho zabezpečenia, resp. sociálneho poistenia. Ak sa teda žalobca použitiu tohto dohovoru protiví a ak by mu kasačný súd mal vyhovieť, viedlo by to len k tomu, že by žalobcovi nebol priznaný žiaden starobný dôchodok zo sociálneho poistenia, a nie k tomu, že by sa mu tento starobný dôchodok priznal v plnej výške. Zrušenie napadnutého rozhodnutia, ktoré je inak v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu citovanou v predošlom texte, a následné nové konanie by teda nepriniesli žiadne zlepšenie situácie žalobcu, ale len jej zhoršenie.*“. Pokiaľ sa sťažovateľ odvolával aj na ustanovenia rôznych medzinárodných aktov, najvyšší správny súd sa v bodoch 26 – 28 s nimi vysporiadal ako s takými, ktoré pre daný prípad nie sú relevantné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že jej nosným dôvodom je zásadná nesprávnosť záverov krajského súdu a najvyššieho správneho súdu v napadnutých rozsudkoch o krátení starobného dôchodku na základe dohovoru č. 128. Podľa názoru sťažovateľa súdy vykonali „*ústavne nekonformný výklad aplikovaných právnych noriem, ich nadväzné (právne) závery sú v extrémnom nesúlade s vykonaným dokazovaním a nemajú oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu aplikovaných právnych predpisov, pričom na základe týchto záverov vydané napádané rozsudky sú vzhľadom na relevantné skutkové aj právne okolnosti konkrétneho prípadu podľa názoru sťažovateľa natoľko arbitrárne/svojvoľné, neospravedlniteľné a neudržateľné, že porušujú v tejto sťažnosti označené základné práva sťažovateľa...*“.

7. V ďalších častiach sťažovateľ podrobuje kritike jednotlivé body napadnutých rozsudkov, pričom opakuje svoje tvrdenia, že výsluhový príspevok nie je možné považovať za výsluhový dôchodok, o nesprávnej aplikácii dohovoru č. 128 v otázke krátenia starobného dôchodku, o nesprávnom výpočte výšky starobného dôchodku a napokon poukazuje na jednotlivé rozhodnutia, na ktoré odkázali súdy v napadnutých rozsudkoch, a uvádza dôvody, pre ktoré sú tieto rozhodnutia neaplikovateľné na jeho prípad.

8. Požiadavku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 25 000 eur sťažovateľ odôvodnil 16 rokov trvajúcim stavom, keď mu je odopieraný starobný dôchodok v zákonnej výške. Z dôvodu nízkeho príjmu bol sťažovateľ nútený zamestnať sa aj po dosiahnutí dôchodkového veku v neprimeraných podmienkach, čo sa negatívne prejavilo na jeho rodinnom živote i zdravotnom stave.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení označených práv sťažovateľa rozsudkami krajského súdu a najvyššieho správneho súdu vo veci priznania starobného dôchodku a výpočtu jeho výšky v súvislosti so súbežným poberaním výsluhového dôchodku.

10. Ústavná sťažnosť popísaná na 34 stranách vykazuje značné kvalitatívne nedostatky, napriek splneniu podmienky povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ v nej rozsiahlo, no nesúrodým spôsobom opisuje priebeh konania a predostiera opakovane kritiku jednotlivých záverov prijatých vo svojej veci. Napriek vyriešeniu čiastkových otázok v jednotlivých stupňoch správneho konania či v priebehu času (vzhľadom na niektoré zrušené rozhodnutia) sťažovateľ vznáša opakovane tie isté námietky. Z príloh priložených k ústavnej sťažnosti však vyplýva, že ťažiskom sťažovateľovej nespokojnosti je krátenie starobného dôchodku z dôvodu poberania výsluhového dôchodku a z toho prameniacci príjem, ktorý nezodpovedá jeho predstavám.

III.1. K porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

11. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd so zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné v tejto časti odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Je nepochybné, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší správny súd. Právomoc najvyššieho správneho súdu rozhodnúť o tejto kasačnej sťažnosti v danom prípade nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o rozsudku krajského súdu, keďže kasačná sťažnosť predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k rozsudku krajského súdu.

12. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predniesol argumenty totožné s námietkami uplatnenými pri podaní správnej žaloby i v kasačnom konaní (namietal najmä nesprávnu aplikáciu dohovor č. 128, nesprávny výpočet starobného dôchodku, diskrimináciu, nesplnenie formálnych náležitostí).

13. Ústavný súd, poukazujúc na citované časti napadnutých rozsudkov, konštatuje, že najvyšší správny súd sa v napadnutom rozsudku (hoci ním kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol) všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa podrobne a ústavne udržateľným spôsobom zaoberal.

14. Berúc do úvahy závery napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom opakovane predostiera argumenty, ktoré už boli najvyšším správnym súdom riadne vyriešené, a teda v tomto bola právam sťažovateľa ústavnoprávna ochrana (čl. 127 ods. 1 ústavy) poskytnutá.

III.2. K namietanému porušeniu práv rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

15. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ iba pokračuje v tej istej argumentácii, ktorú predniesol v konaní pred správnymi orgánmi (sociálnou poisťovňou), ako aj všeobecnými súdmi. Po preskúmaní veci ústavný súd zistil, že ústavná sťažnosť proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, III. ÚS 198/2020).

16. Bez potreby opätovného citovania jednotlivých častí odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd ako kasačný súd v napadnutom rozsudku jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol. Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší správny súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako i postup, ktorý mu predchádzal, a jeho odôvodnenie v nadväznosti na sťažovateľom uplatnené kasačné dôvody riadne vyhodnotil.

S poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu odôvodnil len svojím nesúhlasom s právnym názorom najvyššieho správneho súdu, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecnými súdmi a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len, ak sa príslušný súd stotožní s argumentáciou strany v konaní (m. m. II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05). Argumentácia sťažovateľa, ktorú predniesol vo svojej ústavnej sťažnosti, nebola spôsobilá spochybníť právne závery napadnutého rozsudku. Ústavný súd zastáva názor, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nie je v rozpore s aplikovanou právnou úpravou, nepopiera ani jej zmysel a obsahuje zrozumiteľné zdôvodnenie svojich záverov. Ústavný súd preto považuje napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu z ústavného hľadiska za akceptovateľný a za takýchto okolností nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie svojich právnych záverov.

17. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

18. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, ústavnú sťažnosť ako celok z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. a) a g) zákona o ústavnom súde odmietol. Bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu